

antaget, at det dog ikke har været Meningen, at Anlægsomkostningerne ogsaa skulde udredes forskudsvis af Amtsrepartitionssonden, og i alt Fald maa Udvalget anse det for tvivlsomt, om det maatte være rigtigt at give en saadan Forfrist. Da det nu imidlertid i § 8. hedder: „Naar Opførelsen og Bedl. igeh. af et Dige er af Vigtighed for et større Antal Eiendomme, kan Amtsraadet for den Kredts, hvor Diget er, eller vil blive beliggende“, vil det ses, at det her er forudsat, at et Digelag under Amtsraadets Tilsyn kan oprettes, forinden Diget er bygget, og at altsaa selve Anlægsomkostningerne vilde kunne komme ind under „Digelagets Udgifter“. Det er altsaa vort Forslag, at det udtrykkelig siges, at de ikke ere indbefattede under de i § 11 nævnte Udgifter. Med Hensyn til Vædringsforslaget under Nr. 12 til § 18 maa det være mig tilladt at minde om, at der i det ifjor forelagte Lovforslag fandtes en Paragraf saalydende: „Med Hensyn til Digefagers Indbringelse for og Behandling ved Landvæsenkommissionerne og Overlandvæsenkommissionerne bliver der at forholde overensstemmende med Reglerne i Lov 30te December 1858 om Landvæsenkommissioners og Overlandvæsenkommissioners Sammensætning, Forretningsgang m. m.“ Skjøndt det ifjor nedsatte Udvalg ikke ansaa en saadan Bestemmelse i dens Helhed for nødvendig, foreslog den dog ikke nogen Forandring i denne Paragraf. Der er nu i det foreliggende Lovforslag ikke optaget Noget af denne Paragraf. Det tro vi paa den anden Side ikke er tilraadeligt. Udvalget anser det nødvendigt at bestemme, om der skal kunne finde Appel Sted fra Landvæsenkommissionerne til Overlandvæsenkommissionerne, eller om dette ikke skal være Tilfældet. I Loven af 30te December 1858 § 18. hedder det nemlig saaledes: „Landvæsenkommissionernes Kjendelser og andre deres Beslutninger indankes for saa vidt de ere Gjenstand for en Appel, for en Overlandvæsenkommission“. Derfor er det nødvendigt, at der siges her i Loven, om Landvæsenkommissionernes Kjendelser i Digefager kunne være Gjenstand for Appel. Efter den gjældende Lovgivning, ifølge Plakaten af 1848 § 8, ere de appellable, og vi foreslaa, at det skal have sit Forblivende herved.

Til § 19 er der stillet 3 Vædringsforslag. Det vil ses, at Lovforslaget er gaaet ind paa, hvad det tidligere Udvalg i sin Tid foreslog, nemlig at Digeloven ikke skal være anvendelig paa de Sandflugtsstrækninger, for hvilke der er organiseret en særlig Beskyttelse. Der blev den Gang foreslaaet en ny Paragraf, som gik ud paa, at Loven ikke skulde komme til Anvendelse paa de i Loven af 29de Marts 1867 § 1 omhandlede Strækninger af Sjællands Beskytt. som ere underlagte Sandflugtsbestyrelsen. Det nærværende Lovforslag bestemmer i § 19, at „denne Lovs Bestemmelser ere uanvendelige paa de i Lov af 29de

Marts 1867 omhandlede Stutter“. Derved ville altsaa de Egne, som ikke høre ind under de særlige Sandflugtsautoriteter i Sjælland, heller ikke komme ind under denne Lov. Det har dog næppe været Meningen at udelukke Lovens Anvendelse paa noget andet Sted, end paa de i bemeldte Lovs § 1 nævnte Distrikter, nemlig Hjøsteb, Hjøsteb, Ringkjøbing og Ribe Amt; hvor Omforgen for Sandflugtens Dæmpning ifølge Lovens § 13 er overdragen til Amtsraadene under Ministeriets Tilsyn, skal Digeloven formentlig komme til Anvendelse. Udvalgets Vædringsforslag under Nr. 13 søger at tilbageføre det tidligere Udvalgs Forslag. Det har imidlertid en anden og meget væsentlig Betydning. Forinden jeg fremstiller denne, skal jeg dog tillade mig at omtale det næste Vædringsforslag under Nr. 14, hvorom jeg kun ganske kort skal sige, at Udvalget ikke har kunnet gjøre sig fortrolig med Grundene til og Hensigten med Bestemmelsen i andet Punktum af § 19 og derfor anbefaler at lade det udgaa. Idet jeg derefter vender tilbage til Forslaget under Nr. 13, skal jeg bemærke, at der ved Vedtagelsen heraf endvidere vil ske den Forandring i det foreliggende Forslag, at den Bestemmelse, som er affattet saaledes: „Igesom de ikke heller komme til Anvendelse med Hensyn til Anlæg af Diger, der opføres for at indvinde Land fra Havet eller Fjordene, med mindre der ved et saadant tillige vil opnaas Beskyttelse mod Oversvømmelser for allerede tilværende Forder“, udgaa. Det er i det tidligere Udvalgs Betænkning blevet udførlig udviklet, hvorledes man maatte anse det for rigtigt, at Digeloven udelukkende kom til angaa Diger, som anlægges til Beskyttelse mod Oversvømmelser fra Havet, men derimod ikke Diger, som anlægges i andet Niemed, som f. Ex. til Indvinning af Land. Vi ansøgte der, hvilke Grunde vi havde herfor, og navnlig gjorde vi gjældende, at de Regler, som gjælde for Beskyttelsesdiger, formentlig ikke passe paa Landvindingsdiger; men naar Bestemmelsen gives saaledes, som den staar i Lovudkastet, have vi ment, at Reglen dog tilsidt vilde blive den, at Loven ogsaa blev anvendelig paa Inddæmningsdiger, da der ikke vil forekomme mange Tilfælde, hvor det ikke maatte kunne paavises, at der ved Inddæmningsdiget ogsaa tilvebragtes Beskyttelse mod Oversvømmelser for allerede tilværende Forder. Det synes at fremgaa af det af den høitærede Indenrigsminister til samme Paragraf stillede Vædringsforslag, at ogsaa han nu ønsker, at Inddæmningsdiger ikke skulde komme ind under denne Lov, men dog anser det nødvendigt, udtrykkelig at sige Noget om Inddæmningsdiger. Udvalget anser det ikke for nødvendigt, idet vi dels havde, at Loven efter sin Titel og hele sit Indhold kun angaar Diger, som bygges til Beskyttelse imod Oversvømmelse fra Havet, og altsaa ikke vedrører Diger, som opføres for at tørlægge Havbund, dels holde os til, hvad der tidligere har